

Valanda prieš...

- Kaip nemėgstu skrydžių... Guste, ir kodėl tu sugalvojai apsigyventi Stambule, - kaustoma baimės ir perdėtos panikos paskutinį kartą apkabinu savo geriausią draugę.

- Aiva, viskas bus gerai, kiekvieną kartą man taip sakai, tiek atvykdama, tiek išvykdama, juk ne pirmas kartas, - guodžia draugė.

- Žinau, pupa, bet skrydžio baimė mane tiesiog apsėdusi. Jeigu tavęs taip nemylėčiau, nelankyčiau, - papučiu lūpytes lyg būčiau maža išpaikusi mergytė.

- Lankytum, lankytum, juk pačiai ne ką mažiau patinka Stambulas. Gal kada nors įkalbėsiu tave čia atsikraustyti? Vertėjų visur reikia, o tu puikiai įvaldžiusi net keturias kalbas, neskaitant tobulos mūsų - lietuvių, - ima kvatotis.

- Žinai, kaip sakoma, visur gerai, bet namie geriausia. Lietuvos neiškeisiu - myliu savo šalį ir neišmainyčiau jos į jokią kitą, man nėra gražesnės šalies už Lietuvą.

Atsisveikinus su Guste nuskubu į patikros ir pasų poskyrį. Gavusi eilinį Turkijos spaudą pase skubu ieškoti išvykimo vartų. Kol lėktuvo ratai nepasieks Lietuvos žemės, tol panika, apėmusi protą ir širdį, manęs neapleis. Visos kelionės tokios - jei tik reikia kur nors skristi, užvaldo paniška baimė. Labiausiai mane tenkina žeme riedantis transportas, deja, su juo tikslai pasiekiami lėčiau.

Pradėjus įlaipinimą į lėktuvą išgirstu sambrūzdį žmonių minioje, tačiau neturiu laiko reaguoti, mano panikai užtenka ir skrydžio, kad ir kas ten būtų nutikę, tai su manimi nesusiję. Vos tik įdėjusi savo rankinį bagažą, iškart puolu sėstis ir seguosi saugos diržą. Dabar dėl nieko nesijaučiu saugi, todėl įsikimbu į ranktūrius, užsimerkiu ir mėginu medituoti. Kitaip skrydis man taps nepakeliamas. Bijau, kad neištiktų panikos priepuolis.

- Jums viskas gerai? - anglų kalba į mane kreipiasi sodrus vyriškas balsas.

- Taip, viskas gerai. Tik bijau skristi, - net neatmerkusi akių greitakalbe išberiu nepažįstamajam.

- Gal galiu jums padėti?

Suirztu, kad manęs nepalieka ramybėje.

- Ačiū, bet man viskas gerai, - šį kartą atsakau jau pikčiau ir atsimerkiu ketindama mesti rūstų žvilgsnį į įkyrųjį keleivį, kad daugiau manęs nedrįstų trukdyti. Bet... vos tik pažvelgiu į nepažįstamąjį, prarandu kalbos dovaną. Jo skvarbios, karšto šokolado spalvos akys mane užhipnotizuoja ir pyktis nejučia išblėsta.

Vyras šalia manęs toks patrauklus, tamsiai juodų plaukų, kur ne kur prie ausų pasipuošusių baltomis sruogelėmis, o šypsena tobula. Jis žvelgia į mane savo šokoladinėmis akimis ir

šypsosi, o aš pajuntu, kad tirpstu jo akių gelmėje... kol ausis pasiekia stiuardesių balsai ir pamokymai, ką daryti, jeigu ištiktų katastrofa.

Mane vėl užvaldo viską apimanti baimė. Užmirštu ir šalia sėdintį nepažįstamąjį. Įsikimbu į ranktūrius ir suleidusi į juos nagus laukiu.

Lėktuvas ima judėti. Taip, mes jau atsiplėšėme nuo žemės. Išgirstu, kaip kiti keleiviai ima segtis saugos diržus ar vaikščioti po lėktuvo saloną. Per garsiakalbius pasigirsta informacija apie keleiviams tiekiamą iš anksto užsakytą maistą. Aš vis dar sėdžiu tamsoje, nesiruošiu nė sekunde atmerkti akių. Raminuosi išmoktais kvėpavimo pratimais, man nereikia nei vaizdų per langą, nei maisto. Geros trys valandos ir kojos pasieks žemę. Staiga mano uoslę pasiekia troškintos mėsytės ir šviežio agurko kvapas. Nugurgiu seilę, bet bijau net galvą pasukti. Skrandis ima groti maršą, tačiau nepaisau to.

– Jūs alkana, – vėl į mane kreipiasi nepažįstamasis.

– Ne, viskas su manimi gerai, – neatmerkiu akių, bijau, kad nors skrandis ir tuščias, bet nuo įtampos nesusitūrėjusi apvemčiau bendrakeleivį.

– Galiu pasidalinti su jumis maistu, – pasiūlo vyriškis.

– Ačiū, bet ne.

Nespėjus ištarti paskutinių žodžių, lėktuvą ima stipriai purtyti. Per garsiakalbį lėktuvo kapitonas paprašo kuo skubiau visus grįžti į savo vietas ir prisisegti saugos diržus. Taip pat praneša, kad lėktuvas patyrė oro turbulenciją, bet greitai metu viskas susitvarkys. Tačiau ir apimus turbulencijai prašo keleivius likti su prisegtais saugos diržais.

Kol lėktuvą kratė, mano galvoje ir širdyje virė chaosas. Spėjau numirti ir vėl prisikelti. Iš siaubo viena ranka užsidengiau burną, kad neimčiau šaukti, o kita į kažką stipriai įsikibau ir suleidau nagus. Tuo metu man niekas nebuvo svarbu, tik išlikti gyvai ir nesukelti papildomos panikos lėktuve. Pro mano akis praskriejo visas gyvenimas. Išsigandau, kas nutiks tėčiui, jeigu jis liks visiškai vienas. Juk prieš daugiau nei dvejus metus netekus mamos mes abu ištvėrėme tik dėl to, kad turėjome vienas kitą. Per šiuos metus su tėčiu tapome labai artimi. Anksčiau mama buvo mano geriausia draugė, bet, netikėtai trūkus galvoje aneurizmai, praradome ją taip staigiai, kad abu su tėčiu vos neišprotėjome iš skausmo. O jeigu tėtis neteks ir manęs, tikrai neatlaikys.

Taip užvaldė panika, kad net nepajutau, kaip nurimo lėktuvas. Žmonės vėl ėmė krutėti. Bijodama išvysti, kas dedasi aplinkui, pirmiausia nedrąsiai atmerkiau vieną akį ir pamačiau įdėmiai mane stebintį nepažįstamąjį. Jo žvilgsnis neramus ir užjaučiantis. Atmerkusi antrąją pamačiau, kad esu įsikibusi į nepažįstamąjį ir taip stipriai suleidusi nagus į jo ranką, kad net kraujas sunkiasi. Tačiau nepažįstamasis netarė nė žodžio, jis taip pat stipriai spaudė mano ranką. Išsigandusi, kad jį sužeidžiau, ėmiau žvilgsniu ieškoti stiuardėsės, reikėjo tvarsčio ir priemonių žaizdai dezinfekuoti.

– Aš labai jūsų atsiprašau, – sunerimusi ir iš gėdos raustančiais žandais staigiai paleidžiu jo ranką.

– Viskas gerai, juk jums reikėjo ramsčio, – taip šiltai man nusišypso.

– Aš jus sužeidžiau. Atsiprašau, bet mano skrydžių baimė stipresnė už mane pačią.

– Džiaugiuosi, kad galėjau padėti, – vis ramina mane.

Stiuardėsės paprašius tvarsčių ir dezinfekcinio skysčio, skrydžio baimė paliko mano mintis. Jaučiuosi blogai, kad savo problemą užkroviau svetimam žmogui. Sutvarsčiusi nepažįstamojo žaizdą dar kartą jo atsiprašau.

– Man viskas gerai, kaip jūs jaučiatės? – klausia neramiai žvelgdamas į mane.

– Jūsų dėka jaučiuosi geriau, – pabandau nusišypsoti. Nepažįstamojo dėmesys nepaprastai ramina.

– Gal po apsikeitimo krauju... – nusišypso, – galime vienas į kitą kreiptis vardu? Aš Ferhatas.

– Malonu, Aiva.

– Kada jus taip išgąsdino skydžiai, Aiva? – įdėmiai žvelgia į mane.

– Aš jų visą gyvenimą bijau. Dar vaikystėje domėjausi lėktuvais, bet tikriausiai gilinimasis į jų saugumą ir padarinius po avarijų per daug sukrėtė. Lėktuvų katastrofų vaizdai stipriai įsirėžė ir paveikė mano psichiką – jaučiuosi kaip kvailelė, kuri bijo įsikalbėtų dalykų.

– Nėra taip baisu skristi, Aiva. Ypač kai šalia tokia graži pakeleivė, – mirkteli.

Skrydžio baimė niekur nedingo, tačiau skrydis tapo lengviau pakeliamas. Atrodo, kad žavus nepažįstamasis suvaldė mano baimę.